

נוער

נס לא קרה לנאוהה

סג'מנא נאוהה ברנשטיין

קיבלה ממפקדיה יומיחופש

היא החליטה לוותר עדין

ויותר ככך על חייה

אלף וחמש מאות איש ואשה עמדו ובכו. אלופים וקצינים בכירים בדרגות-השדה שלהם מחו בסתר דימעה שביצצה בנווית העין. קצינים צעירים ויתרו על הניסיון לכבוש את דימעותיהם, וחילול בנות 19 התייפחו.

לידם ניצבו פלמ"חניקים משופמים בעייניים לחות, ותיקי מושב אביחיל שהדמעות זלגו דרך חריצי פניהם צרובי העמל והי שמש, נהגי-משאיות שכיסו את עיניהם במיסקפיי-שמש עבים.

בין העצים התמימים של בית-העלמין של אביחיל, סמוך לבית הגדודים המפורסם, עמדו כל אלה, התבוננו בקבר הפעור כלא מאמינים.

קשה היה להאמין כי נאוהה בת ה-21, אשר עד לפני ימים אחדים אפשר היה לראותה משרתת בנאמנות את אורחי פוני

יותר וצעירים פחות ידעו, כי במיסעדות של שלמה אפשר לקבל, נוסף לקפה, גם חיוך מנאוהה, כדחה עליה חוך הנסת הי קוקו הארוך שלה, ובעיקר לקבל אוון קשבת. סיפר פעם אחד האורחים הקבועים במיסעדה, מי שהיה אלוף-מישנה בצה"ל, מונדק ברתיקוה, ידיד ותיק של שלמה ואופירה: "ממש מפליא כמה שהילדה הזאת מבוגרת, יודעת להקשיב ולהבין".

בשעה מאוחרת בלילה, הרבה אחרי חצות, היתה נאוהה סוגרת את המיסעדה, עוברת לערוך ביקורת במיסעדה השנייה ומגיעה הביתה. למחרת, בשעת בוקר מוקדמת, היתה ממהרת לבסיס שלה.

סיפר השבוע אחד ממפקדיה: "לנאוהה היה תפקיד מוגדר ביותר לאחר שסיימה את קורס-הקצינות. יום אחד נודע לה כי חסרה בבסיס קצינת-ח"ן. היא התנדבה, נוסף לתפקיד המוגדר שלה, לקחה על עצמה גם את תפקיד קצינת הח"ן, ועשתה זאת בהצלחה מרובה".

הוסיף מפקד אחר: "הגדולה של נאוהה הסתכמה בצורה שבה היתה אומרת, לא. כאשר היו חיילים או חיילות פונים אליה בבקשת עזרה או פיתרון בעייה, היא היתה משתדלת לעשות זאת על הצד הטוב ביותר. אך באותם מיקרים שבהם היתה צריכה להשיב בשלילה, היה הלאי שלה כל-כך

סג'מנא נאוהה ברנשטיין ז"ל * הנס לא קרה

אנושי, שהסונים הבינו כי עשתה כל מה שהיה לאלידה לעשות". לפני שבועיים יצאה נאוהה לתרגיל עם יחידתה, התרגיל נערך כל הלילה, ובסיומו הודיע לה מפקדה כי היא אינה צריכה להתייצב בבסיס למחרת. "יש לי המון עבודה", סיפרה למישפחה, שניסתה למנוע בעדה לצאת מהבית אחרי שעתיים בלבד של שינה. במכונית הצבאית שבה נסעה, נשבר ההגה, הנהג, סג'מישנה צעיר מיחידתה של נאוהה, איבד את השליטה על הרכב ואז אירעה התאונה הבלתי-ימנעת. נאוהה הוטלה מן המכונית החוצה, ונפצעה קשה.

משך שמונה ימים שכבה מחוסרת-הכרה בבית-החולים. הרופאים הודיעו להוריה: "רק נס יעזור". הנס לא קרה. היא נפטרה ביום השישי האחרון.

ישראלים בחו"ל

ישראלים עליך, וזיורק

מזון "וונטוורת" בניו יורק — כסיפס של הישראליים בעיר הישראלית הגדולה באמריקה

הישראלים עושים חיל בניו-יורק. השבוע פורסם כי עשרות יצאניות ישראליות (המשך בעמוד 28)

דיקה-דרכים בתחנת-הדלק פו בהרצליה, או דוהרת במכונית הווקסהול שלה כשהיא לבושה מדים מגוהצים, לעבר הבסיס — מוטלת בתוך ארון-העץ, עטוף דגל-המדינה, נאוהה היתה לגבי רבים — ורבים היו ידידיה — דמות של צברית טיפוסית, מהיי סוג הישן הטוב, ממשית התקופה שבה נדמה היה כי כולם היו טובים ויפים.

הוריה, שלמה ואופירה, פלמ"חניקים לשעבר ובני מושב אביחיל, פנו לעיסקי המיסעדות. תחילה הפעילו את הפזונו בתחנת גשר הירקון, ולאחרונה שתי מיסעדות-דרכים אחרות: זו שבתחנת פו בצור מת הרצליה, וזו שבתחנת טונול בצומת הקאונטרי-קלאב.

נוסף לעוברי-האורח הרגילים במיסעדות אלה, הפכו הן למקומות-מיפגש ובילוי לידידיהם של שלמה ואופירה מהימים ההם. מי שנכנס לטעום המבורגר או פנקייק, יכול היה לפגוש שם את מפקדי תש"ח ליד האלופים של היום, את נהגי-המשאיות בחברת הקצינים הצעירים, את אמני התי-אטרון עם סוחרי-המכוניות-המשומשות.

למרות שנאוהה היתה חילת בצה"ל, וגם לאחר שחתמה קבע ועברה קורס-קצינות, היא היתה מתייצבת, בכל דקה פנוייה שלה מעיסוקיה הצבאיים, מאחרי הדלפק, מסירה את מדיה, לזבשת סיגר, ועוזרת להוריה בהגשת הקפה, הכנת הסטייק או מזיגת המשקה במיסעדות שלהם.

היא, ואחותה ענת, הפכו אבן-שואבת לאורחי המיסעדות של הוריה. צעירים

* במיסעדה של ההורים, מאחור: אחותה, ענת.

הפנליא ופנלד

פוליטיקה! זה אימפוטנטי! זה מעצבן, ואי-אפשר לעשות שום דבר. דברים כדורבנות מפיה של נורית פלד, בת 26, מורה ומתרגמת במיקצועה, נאה וטמפראמנטית. נורית היא השנייה מבין ארבעת ילדיה של אלוף (מיל), מתי פלד, הנחשב כהומניסט שבין אנשי-הצבא, וכי איש-הצבא שבין ההומניסטים. מתי פלד, בעל מודעות פוליטית עמוקה, כמעט שגרם לאחרונה לפירוקה של תנועת יעד כאשר יחד עם ח"כ אריה ("לובה") אליאב, הצטרף למועצה הישראלית למען שלום ישראל-פלסטין. בתו נורית, לעומת זאת, אינה מביעה דיעות לכאן או לכאן.

אני אדם לא-פוליטי, כבן-אדם שלא מבין שום דבר בפוליטיקה והמסיי תכל מהצד, אני לא מבינה איך בני-אדם אינם יכולים לחיות בשלום. אני שונאת

למרות שגדלה בבית ספוג מודעות פוליטית, למרות שכל ימי חייה היתה ערה לבעיות פוליטיות, הקשיבה לשיחות בי נושאי פוליטיקה ופגשה אישים פוליטיים, אין לה דיעה. אומרת נורית: "כשאני שומעת את אבא שלי מדבר על פוליטיקה הוא נשמע לי הכי הגיוני בעולם. מצד שני, אחד הידידים שלי הוא חרותניק שרוף וכשהוא מדבר גם הוא נשמע מאד הגיוני. אני מאד מבולבלת, ונוקטת מדיניות של בתייענה. כי אם אתחיל לחשוב על פוליטיקה לא ארצה ללדת ילדים, לא ארצה לראות את השמש, לא ארצה כלום". את הבית שבו גדלה מגדירה נורית כי "בית רוחני, ופתוח מאד לדיבורים. אבא שלי איש משכיל וחכם, ומדבר על כל נושא. הוא אומנם מאד ביקורתי, אך חושב פעמים רבות לפני שהוא מוחה ביקורת. מעולם לא נתן לי כיוון פוליטי, או אמר לי לכאן או לכאן. גם אמא שלי זיקה, היא אשה חכמה מאד שמכירה היטב בני אדם והתמול מזלי להיוולד בתוך מישפחה מלוכדת, חמה ותרבותית".

מלוס-אנג'לס לפריס

כתו של איש-צבא הספיקה נורית להתגורר בשנות-חייה הקצרצרות בי מקומות רבים. היא נולדה בירושלים, ואת שנות חייה הראשונות בילתה בבית סבה וסבתה בשכונת רחביה. הסבא והסבתא, ד"ר אברהם ניסן ואשתו הרופאה, היוו את שים מייחודים-ימינם. סבה היה בן לי-מישפחה כצנלסון המפורסמת, שחל בה פילוג כתוצאה ממחלוקת פוליטית — כשי הפלג הימני מורכב מאחא יוסף, אביו של ח"כ שמואל תמיר, ואילו הפלג השמאלי

חיוך מסיים שולחת נורית כאשר היא ניצת על מירפסת ביתה. נורית אהבת את שכונת נחלאות הירושלמית, בה היא גרה.